

ללה

שיר ערום

ספר זה ניתן במסורת ה"דאנא", מסורת הנדיבות או נתינה
באם רצונכם לתמוך בהוצאתו ובהוצאת ספרים נוספים אתם מוזמנים
לתרום כראות עיניכם באתר שלי

www.dkedem.com

או לעשות העברה מהנייד באפליקציית "ביט", לפי מספר נייד 0544333748

או לשלוח צ'ק על שמי לכתובת
ת.ד. 70 גיתה, ד.ג. אושרת 25257

תורגם על ידי דני וולפשטיין

מייל: dannyw.dw@gmail.com

מרץ 2012

הקדמה

לא מזמן נתקלתי בשיריה של ללה – קדושה ומשוררת מיסטיקנית הודית, שחיה בחבל קשמיר שבצפון הודו במאה ה-14 (1320-1392). את התובנות שלה ביטאה ללה בשירים מקודשים, הידועים כ"וואק" (vakh), אשר מבטאים את חיפושיה אחר האמת דרך רוחניות פנימית, להבדיל מטקסים ודוגמות. בסך הכל ידועים לנו 166 שירים כאלו. שיריה מבטאים את האמת שלה בצורה תמציתית, המזכירים במידת מה את משוררי הזן, כמו גם משוררים סופיים דוגמת רומי. השירים נכתבו בשפה הקשמירית העממית, להבדיל משפת הסנקסריט, שהיתה השפה הגבוהה, והשפה בו נכתבו שירים עד אז. ללה נעה ונדה ברחבי קשמיר במשך חייה, מלמדת ושרה את שיריה. מאז ועד היום הם נחשבים לחלק בסיסי מהתרבות הקשמירית וההודית, ותורגמו מספר פעמים גם לאנגלית. היא אהובה עד היום על הקשמירים, ויעידו על כך גם הכינויים הרבים להם זכתה: Lal Ded (סבתא ללה), Laleshwari (ללה היוגיני) ו-Lal Arifa (עבור המוסלמים).

גם סיפור חייה של ללה מרתק, ומאפשר לנו הצצה אל תרבות אחרת, שונה מאד מזו שלנו. סיפורים ואגדות רבות נקשרו בשמה. היא כנראה נולדה בכפר קטן ליד סרינארגאר בירת קשמיר. בגיל 12 התחתנה (או, ליתר דיוק, חותנה). היו אלו נישואים לא מאושרים. חותנתה התעללה בה, הכריחה אותה לעבוד קשה ולא דאגה לה. לפי אחד הסיפורים היתה מניחה אבן גדולה על צלחתה, ומכסה אותה באורז, כדי שיראה כאילו קיבלה מנה יפה. ללה כמובן הרגישה באבן, אך לא התלוננה. גם עם בעלה לא היה לה קל. אגדה אחרת מספרת איך בעלה כעס עליה יום אחד, על זה שהיא מתמהמהת בהבאת כד המים מהבאר, והולכת ושרה לה מזמורי הודיה. בתגובה הכה בכד שעל ראשה ושבר אותו. הכד נשבר, אך המים שבפנים שמרו על צורתם, ונהפכו לאגם המתקרא עד היום אגם ללה. בגיל 24 החליטה לעזוב את הבית, והצטרפה למורה הינדי. באותו זמן גם החליטה להפטר מכל נכסיה החומרניים – ומאז ועד מותה הסתובבה ערומה. למרות שהיתה מחוברת לשייוזם (Shaivism) ההינדי, הרי שהיא למדה כנראה גם עם מספר מורים סופיים (מוסלמים) והצליחה לשלב בין שתי מסורות אלו.

כמו רבים וטובים לפני גם אני הוקסמתי משיריה, והחלטתי לתרגם את השירים לעברית, כדי שגם אלו שאינם רהוטים באנגלית יוכלו להנות משירה מדהימה זאת.

1

רקדי ללה, לבושה
אך באוויר לגופך. שירי ללה,
עונדת את השמים

הביטי ביום הזוהר הזה. אילו בגדים
יכלו להיות כה יפים, או
יותר קדושים.

2

התחלתי כפריחת כותנה,
בחוף. ואז הביאו אותי לחדר
בו רחצו אותי. המכות החזקות
ניחתו עלי. אשה אחרת
טוותה חוטים דקים, מסובבת אותי
על הפלך. ואז הבעיטות
של הכישור ייצרו את הבד,
ועל אבני הרחצה, הרוחצים
הרטיבו אותי, וחבטו בי
להנאתם, הלבינו אותי
עם אדמה ועצמות,
וניקו אותי עד שאני עצמי
הופתעתי. ואחר כך המספריים
של החייט, חלק אחר חלק,
ועבודת הגימור העדינה.

וכעת, לבסוף, כבגד,
אני מוצאת אותך ואת החופש.
חיים אלו כל כך קשים
לפני שלוקחים את ידך.

3

כל עבודה שעשיתי,
כל מחשבה שהיתה לי,

היו שבחים עם גופי
ושבחים חבויים
בתוך ראשי

4

במצב זה אין שיווה
וגם לא איחוד מקודש.

רק משהו, נע במקצת
כמו בחלום, על דרך מתעמעמת

5

שחררו את משא המתיקות אשר אני נושאת.
קשר הרצועה מכאיב לכתפי.

יום זה היה כה חסר משמעות.
אני מרגישה שאיני יכולה להמשיך.

כאשר שהיתי עם מורי, שמעתי אמת
שהכאיבה לליבי כמו שלפוחית,

הכאב המעודן שנובע מלראות
דבר מה שאהבתי, כאשליה.

העדרים בהם טיפלתי נעלמו.
הנני רועה, ללא כל זכרון
של המשמעות של כל זה, מטפסת על ההר.
אני מרגישה כה אבודה.

זאת היתה דרכי הפנימית, עד שהגעתי
לנוכחותו של הירח, ידע חדש זה

כיצד הכל מתאחד. חבר יקר,
הכל הוא אתה. אני רואה רק את האלוהים.

כעת הצורות והתנועות מלאות החן
הינן שקופות. אני מביטה דרכן

ורואה את עצמי כמוחלט. והנה
התשובה לחידה של חלום זה:

אתה עוזב, כך ששנינו
נוכל לבצע ריקוד אחד.

6

הנהו מבורך ובשלוה
זה אשר אין לו תקוות, זה אשר
התשוקה אינה נותנת לו הלוואות.

מאום אינו מגיע, מאום איננו חייבים.

7

רק לרגע, הפרחים מופיעים
על העץ הריק, הכמעט סתווי.

רק לשניה, הרוח
דרך קוצי הסבך הפראי.

8

עצמי בתוך עצמי. אתה הינך מאום מלבדי
עצמי בתוך עצמי. הנני רק אתה.

מה שהננו ביחד
לעד לא ימות.

האיך והמה של כל זה?
במה זה משנה?

9

אתה הינך השמים והאדמה.
אתה לבדך היום, אויר הליל.
אתה הינך כל הדברים שנולדו לתוך הקיום.

וגם, מנחות פרחים אלו
שמישהו הביא.

10

יהיה אשר יהיה שמך, שיווה, וישנו,
הגאון שנתן השראה לשחרזדה,
המושיע של הג'אינים, הבודהה הטהור,
האלוה ילוד הלוטוס, אני הנני חולה. העולם
הוא מחלתי, ואתה – תרופתי.
אתה, אתה, אתה, אתה, אתה, אתה.

11

ראיתי פעם אדם חכם מת מרעב.

עלים נופלים ברוח הקלילה ביותר
בדצמבר.

וראיתי איש עשיר מרביץ לטבח שלו
על טעות כלשהי בתבלון.

ומאז, אני, ללה, מחכה
שאהבתי למקום זה תעזוב אותי.

12

היית פעם ברבור ששר
מנגינות, ללה. כעת את שקטה.

מישהו, אינני יודעת מי, נעלם
עם אשר היה שייך לך.

אבן הריחיים נעצרת, והחור
אליו זרם הדגן מתמלא

בתבואה. התעלה המובילה
לעבודת הטחינה מתכסה

ונעלמת, והטוחן
בעצמו נעלם.

13

מה קרה לי?

כל השירים האלה מספרים סיפור אחד;

הסיפור של ללה על אגם, לא יודעת
על איזה שרטון אתקע.

איזה מין מזל היה לי?

יצרתי הרמוניה מעבודת הטיח
המגושמת של מישהו על התקרה.

ועדיין אני תוהה באיזה
שרטון אתקע.

ואיך מצבי כעת?

מפואר, להיהפך
ליותר ויותר ערה.

14

אדוני, האם שכחת את השבועה
שנשבעת ברחם אימך,
למות לפני שתמות?

מתי תזכר
למה התכוונת?

אל תיתן לחמורך לנוע חופשי!
הוא יתעה אל תוך
גינת הזעפרן של שכנך. חשוב על הנזק
שהוא עלול לעשות, ועל העונש!

מי יישא אותך ערום
אל מותך שלך?

15

הוי שכחן, התעורר!
הגיע השחר, זמן להתחיל לחפש.

פתח את כנפיך והרם.
תן כמו הנפח,
נשימה אחידה למפוחיים.

השגח על האש שמשנה
את צורת המתכת.

עבודה אלכימאית מתחילה עם שחר,
כאשר אתה הולך לפגוש את הידיד.

16

ישנו אגם כה זעיר
שגרגר חרדל יכול לכסות אותו
בקלות, אך כולם שותים מאגם זה.

איילים, קרנפים ופילי ים
נופלים לתוכו, נופלים ומתמוססים
כמעט לפני שהם מספיקים להוולד.

17

עייפתי את עצמי בחיפושים אחר החבר
מתאמצת מעבר לכוחותי.

הגעתי לדלת וראיתי באיזה כוח
הברחים היו נעולים.

והכמיהה בתוכי נהייתה כה חזקה,
ואז ראיתי שאני מביטה
מתוך הנוכחות.

רק עם ההמתנה, ובויתור על כל התאמצות,
רק אז זרמה ללה החוצה
מהמקום בו כרעתי.

18

דרכך לדעת הינה גינת תבלינים פרטית.
הקף אותה במשוכת מדיטציה,
ומשמעת עצמית, ועזרה לאחרים.

ואז כל מה שעשית קודם
יובא כמנחה
לאם האלוהית.

ובכל יום, כאשר תאכל מהתבלינים,
הגינה נהיית יותר שוממה וריקה.

19

יפייים ומלאי מיץ הם נובעים מהאם,
יוצרים כאבי לידה רבים.

שוב ושוב, המתן בפתח דלתה להכנס.
שיווה נמצא בינם לעיתים רחוקות!
הרהר בזאת.

הסלע המשמש כמעמד יכול לשמש גם כמדרכה,
או כאבן ריחיים יפה המסתובבת בצורה מושלמת.

כל אחד מהם הינו רק חתיכת אדמה מוקשית.
שיווה נמצא לעיתים כה רחוקות.

אור השמש מאיר בכל מקום בצורה שווה.
המים זורמים לתוך כל בית.

זזה גם נכון שלעיתם נדירות
ניתן לאתר את שיווה.
האשה אשר מיניקה את תינוקה
תתנהג עם אהבה אחרת כאשתך.

ובדברה בסודיות עם גברים אחרים,
היא עלולה להיות מסוכנת עבורך, אותה אשה.

הרהר על כמה נדיר
ששיווה יופיע.

לו יכולתי לשלוט בתעלות נשימתי,
לו יכולתי לנתח את עצמי במדוייק,
יכולתי ליצור את החומר שהינו מודעות.

אין דבר יקר ערך מזה.
אלוהים מגיע לעיתים נדירות בגוף.

20

מיהו ער ומי ישן?
מהו אגם זה המחלחל
בהתמדה חזרה אל האדמה?
מה יכול האדם להעלות קרבן לאלוהים?
מה אנו הכי רוצים?

התשובות:
התודעה הינה זה אשר ישן,

זה אשר מזהה את עצמו כאלוהים
הינו ער.

אגם זה, הנעלם תמיד
עשוי מהתאבון שלנו,
התזוזות האלו,
הדיבור וההקשבה.

הדבר היחידי שניתן להעלות קרבן לאלוהים
הינו מודעת גוברת.

והתשוקה האחרונה הינה להיות האלוהים
בתוך דמות אנושית.

21

הנפש, כמו הירח,
הינה כעת, ותמיד, חדשה.

וראיתי את האוקיינוס
יוצר מחדש ללא הפסק.

מאז קירצפתי את התודעה שלי
ואת גופי, וגם אני, ללה,
הנני חדשה, חדשה בכל רגע.

מורי אמר לי דבר אחד,
חיי בנפש.

וכאשר זה היה כך,
החלתי ללכת ערומה,
ולרקוד.

22

לעשות מדיטציה בתוך הנצח,
אל תישאר בתודעה.

מחשבותיך הינן כמו התנועות של ילד
ליד שד אמו, חסר מנוחה
ומלא פחד, אשר עם קצת הנחיה
יוכל למצוא את דרך האומץ.

23

לבשו רק את הנחוץ לשמור על חומכם.
איכלו אך למנוע את תחושת הרעב

ובאשר למחשבותיכם, תנו להם לנוע,
להכיר מי אתם,

ואת המוחלט,
ושגוף זה ייהפך לאוכל
לעורבים שביער.

24

מדיטציה ומשמעת עצמית,
הם לא כל אשר נדרש, ואף לא
רצון עז לעבור דרך
השער לשחרור.

ניתן להתמוסס בהתבוננות,
כמו מלח במים,
אך יש עוד דבר מה
שחייב להתרחש.

25

שחרר את תשוקותיך.
והרהר במי שהינך.
הפסק לדמיין.

מה שאתה חפץ הינו יקר עד מאד,
וקשה להשגה,
אך קרוב עד מאד.

אל תחפש אחריו. הוא הינו כלום,
וכלום בתוך כלום.

26

מודעות הינה אוקיינוס הקיום.
שחרר אותה ומילותיך יזעקו
וייצרו פצעים של חניתות דייג.

אך אם תטפל בה כמו במדורה
לגילוי האמת,
תגלה כמה מזה
יש במה שאתה אומר. כלום.

27

התהילה היא כמו מים
הנישאים בסל.
החזק את הרוח באגרופך,
או קשור פיל
עם שערה אחת.

אלו הם הישגים
שיעשו אותך מפורסם.

28

"סו הם" בסנקסריט
פירושה "אני הנני הוא".

הפוך, "המסה"
פירושה ברבור.

זוהי דרכם של אלו
הזוכרים שאני הנני הוא, הוא הינו אני,
"סו הם", ברבור ו"המסה", כולם אחד
מרחפים ביופי ושחרור.

גם אם אנו עסוקים בעניינינו
יום וליל. לא משנה
מהו הרווח.

אנו חיים לבדנו
בתוך האלוהות.

29

פרחים, זרעי שומשום, קערות של מים טריים,
ציצית של עשב, כל אביזרי המזבח הזה
אינם נדרשים
למי שהפנים את מילותיו של המורה
וחי לפיהם באמת.

מלא בערגה במדיטציה,
אנו שוקעים לתוך אושר שהוא חופשי
מכל רצון לפעולה ולא ישוב
לצורה אנושית יותר.

30

זהו אלוהים המפקק ומתעטש
ומשתעל, וכעת צוחק.

הבט, זהו אלוהים העושה טקסי הטהרות!
אלוהים מחליט לצום, אלוהים הולך ערום
מראש השנה לראש השנה.

האם תבין אי פעם
כמה קרוב אלוהים
אליך?

31

התשתי את עצמי, בחיפושים.
לעולם לא נמצא זאת על ידי מאמצים.

נמסתי בתוך זה ובאתי הביתה,
למקום בו כל הכדים מלאים,
אך איש אינו שותה.

32

גאוותך העצמית וההשתוקקות שלך,
אלו גונבים את הכוחות שלך לאורך הדרך.

אם תוכל להרוג את השודדים האלו
ולהיות למשרת של כולם,
תפגוש את האלוהים במדיטציה
ותראה את זה אשר הגנת עליו
כערימת אפר.

33

עסוק בעצמך, התחבאת מפני.
חיפשתי אחריו במשך כל היום.

ואז, ראיתי אותך בתוכי, ושחררתי
את עצמי, באקסטזה של האיחוד.

34

ניסיתי למכור את הגוף הנושם הזה
לעולם. ואז הבנתי
שהגוף והנשמה, אחד הם,

שאם אינך שולט בהם,
לא תכיר אושר אמיתי.

אז הוספתי את הטעם
של "אני הוא זה".

והכרזתי בשוק,
"בגעולי לוטוס למכירה!
בצלים ושומים!"
ואז נוכחתי איך שומים ובצלים
הם מאותה המשפחה.

כאשר תבשל אותם יחדיו,
היה מודע לכך שהאלוהי שבתוכך
יעשה מעדן מכל דבר!

35

בדרך שלא היתה דרך
הגעתי לגשר מאולתר

מקורות רקובות.

חיפשתי בתרמילי. ולא מצאתי
אפילו מטבע פשוטה.

מה אוכל לתת בכדי לחצות?

הלכתי בדרך לא דרך.

על הסוללה הרת הסכנות של תודעתי
חיפשתי בתרמיל אך לא הצלחתי
למצוא את שם האלוהים.

מהא אוכל לתת בכדי לחצות?

36

נעלתי את הדלתות ואת החלונות.
תפסתי את גנב הבצלים
וזעקתי לעזרה.

קשרתי אותו בתוך ארון
ואיימתי עליו עם "אום". "אום".

נעלתי את פתחי הגוף
וגיליתי מה גונב

את הנשימה השלווה, את האמת
של מי שהננו.

37

אם תשאף לממלכה ותזכה בה,
לא תדע שלווה

אם תתן אותה,
עדיין לא תהיה שבע רצון.

רק נשמה חופשיה מרצונות
יכולה לטעום את הנצח.

חיה, אך היה מת!
אז הידיעה תבוא
לשכון בתוכך.

38

תן להם להמשיך בקללותיהם.
אם אני מחובר בתוכי
לאמת, תשאר הנפש שלי

שקטה וצלולה.

האם אתם חושבים ששיווה מודאג
ממה שאומרים האנשים!

אם ייפול קצת אפר על הראי,
השתמש בו בכדי להבריק אותו.

39

יש הישנים, אך ערים,
ואחרים – ערים אך ישנים.

יש המתרחצים בבריכות מקודשות,
ולעולם לא יהיו נקיים.

יש אחרים
העוסקים בעבודות הבית
וחופשיים מכל עשייה.

40

זה אשר בו הצליל אום
עולה בהתמדה למעלה
מהחלציים ודרך הטבור,
ורק אום, יוצר גשר אל האלוהים.

לאחד אשר כזה
אין עניין בכישופים שונים.
אחד שכזה הינו כישוף.

41

אז חתכת את העור ומתחת אותו,
קיבעת עם יתדות לקרקע, כדי שיתייבש,
עם תשוקות מחודדות, מוגדרות.

אבל האם נטעת עצי פרי
לדור הבא?

התבונה שהוצעה לך הינה כמו כדור
שנזרק על עמוד גבול,

חסר תועלת כמזון הניתן לשור
בכדי שיפיק יותר חלב.

42

אני בוכה עבורך ללא הרף, נשמתי,
אדון יקר, בעדינות מנסה להראותך

את הטבע של זה אשר תאהב.

אף לא הצל
של עוגן ברזל
ישרוד מכאן.

זכור את האמת
שהינך.

43

אני ללה, נכנסתי לגינת היסמין,
בה שיווה ושקטי תינו אהבים.

התמוססתי לתוכם,
ומהו זה
עבורי, עכשיו?

נראה כאילו אני כאן,
אך האמת היא שאני צועדת
בגינת היסמין.

44

התודעה המבוהלת, תמיד בתנועה,
זה אשר אין לו התחלה
חושב על איך הרעב
יכול לנשור ממך.

אין צורך,
לא בפולחן,
לא בדת.

רק לזעוק זעקה אחת
לא מופרעת.

45

המניפה המלכותית, השמשיה, והמרכבה,
כס המלכות עצמו, הסעודות המאושרות,
לילות התיאטרון, מיטת הפוך הרכה,
איזה מאילו יוכלו למנוע את הפחד שלך מהמוות?

מוטטת את חומות הדרך סביב הביצה,
איך כעת המרגש שם?
המוות יבוא ברגע אחד,
מה תרגיש לגבי זה?

יש שתי תוצאות ושלוש סיבות.
תרגל את הנשימה. התרומם

דרך הדיסקה של השמש.
חרדת המוות שלך תעלם.

תן לגופך לענווד את הידע שלך.
הרשה לליבך לשיר שירים.

ללה נהייתה להברה של
נשמת אור. אין מוות.

46

ההארה סופגת יקום זה של תכונות.
כאשר ההתמזגות מתרחשת, אין מאום
מלבד האלוהים. זוהי התורה היחידה.

אין מילה עבור זה, אין תודעה
להבין זאת, אין קטגוריות
של התעלות או חוסר התעלות,
לא שבועות של שתיקה, לא גישה מיסטית.

אין שיווה ואין שאקטי
בהארה, ואם יש דבר מה אשר
נשאר, דבר זה, יהיה אשר יהיה,
הינו התורה היחידה.

47

הם מגיעים, ואחרים מגיעים,
ואז הם עוזבים, וגם האחרים עוזבים.
יום וליל, תנועה מתמדת.

מהיכן הם מגיעים?
להיכן הם הולכים?

האם יש לכך משמעות?
מאום, מאום, מאום.

48

מהו הפולחן הזה? מיהם האיש
והאישה המביאים את הפרחים?

אילו פרחים יש להביא,
ואילו מים יש לשפוך על הדיוקנאות?

פולחן אמיתי נעשה על ידי הנפש
ועל ידי התשוקה.
תנו לשני אלו לבחור את הקורבן.

יש נזל שניתן לשחררו

מתחת למסכה של הפנים,
נקטר שבזרימתו הפראית
נותן משמעת וכח.

תן לו להיות המים המקודשים,
תן לשיר הפולחן להיות אילם.

49

שיווה הוא הסוס.
וישנו שם את האוכף עליו.
בראהמה מכוון אותו.

ויש בתוכך את אותו הדבר
שיזהה את הרוכב
אשר אליו הם מחכים: הצליל
חסר המעצורים, המאום נטול השם,
או שושלת, או צורה,

אשר משתנה ללא הרף
אל הצליל והנקודה
בתוך האדם אשר
עושה מדיטציה בתוך ה"זה",

הצליל והנקודה,
אשר הם דבר אחד, בודד,
והרוכב אשר עולה בכדי לרכב.

50

שלוש פעמים ראיתי את האגם
של היקום עולה על גדותיו

פעם אחת, אני זוכרת איך ראיתי
את המקום הממשי היחיד
כסחרור חסר צורה,

ופעם כגשר מעל זה
שכעת הוא קשמיר.

ושבע פעמים ראיתי את השלם
כריק.

51

כעת אפילו הטובים שבגברים ובנשים,
מתקשים לזכור את חייהם הקודמים,

ובאשר לילדים, אשר חייהם
נעשים קשים יותר ויותר,

מה הם יעשו?

הנה מגיעים עתים כה מעוותים
ולא טבעיים שהאגסים והתפוחים
יבשילו עם המשמשים,

ואם ובתה
יעזבו את הבית מדי יום
יד ביד, בכדי למצוא זרים חדשים
לשכב איתם.

52

לרגע ראיתי נהר נהדר זורם.
ואז מרחב מים ענקי ללא דרך לחצות אותו.

לרגע, ראיתי שיח מלא ניצנים נפתחים.
ואז לא היו שושנים, או קוצים, מאום.

לרגע ראיתי אש בישול בוערת,
ואז לא היה אה, או עשן, או להבה.

ראיתי את קונטי, האם הגדולה של המלכים.
ואז, ברגע הבא, הנה יושבת
הדודה הקנה וחסרת האונים של אשת הקדר.

53

כל אשר אעשה, הינו באחריותי,
אך כמו אדם הנוטע עצים במטע,
מה שיניבו מעשי, הפירות,
יהיו לאחרים.

אני מציעה את המעשים שבחיי
לאלוהים שבפנים,
ולאן אשר אפנה, הדרך מבורכת.

54

יש הנוטשים את בתיהם.
אחרים נוטשים מנזרים.

כל ההתכחשות הזו אינה מועילה,
אם אין מודעות עמוקה.

יום וליל, היה מודע
עם כל נשימה
וחיה בה.

מורי, אתה האלוהים עבורי!

ספר לי את המשמעות הפנימית
של שתי נשימותי,
האחת חמה, השניה קרה.

באגן הירכיים, ליד הטבור,
נמצא המקור של תנועות רבות
המכונות השמש, העיר של הנורה.

כאשר החיות שולה משמש זו,
היא מתחממת, ובפה פוגשת את הזרם היורד
דרך קודקוד הראש של העצמי הגבוהה, שהוא צונן
ונקרא הירח, או שיווה.

ערבוב נהרות אלו מרגיש
לעיתים חם ולעיתים צונן.

55

גופי עלה באש כמו גחלים,
כאשר הבאתי את ההברה "אום",
זו האומרת "אתה הוא זה",
אל תוכי. נעתי דרך ששת מרכזי הצ'אקרות
המניעים את האדם לפעולה
ומשם אל הקלילות
בה שוכנת ללה כעת.

56

ללה, אין לידה, וגם לא מוות.
את אחת, אך לא עם אושר
או קושי, לא עם
תאוות או כעס.

את אינך הולכת עם אנשים
אשר רק מדברים על האמת.

החוויה של האלוהים
היא פליאה מתמדת.

57

מוות ולידה ממשיכים
בתוך המודעות האחת,
אך רוב האנשים אינם מבינים

את המשחק הטהור של אנרגיה יוצרת,
איך בתוכה, אלו הם
אותו הדבר.

58

ללה, נדדת בכה הרבה מקומות
מנסה למצוא את בעלך!

כעת לבסוף, בתוך החומות
של גוף-בית זה, במזבח הלב,
גילית היכן הוא שוכן.

59

ערכתי עליות לרגל, מחפשת את האלוהים.
ואז ויתרתי, הסתובבתי
ואלוהים היה בתוכי!

הו ללה, מדוע את ממשיכה
לנדוד, ולקבץ נדבות?

קצת מאמץ. פעלי!
ואלוהים יופיע בצורה
של אהבה שתמלא את ליבך.

60

העברתי את ימי בבטלה כמו גפן
הגדל לאיטו במקום מקודש.

ואז הופיעה החמלה,
וראיתי את המוחלט.

כל השמות הם אמיתיים,
אך אני שיננתי את
שמו של המורה שלי, ו"אום".

ולעיתים שרתי את "אום"
נמה שיוויה", הברכה
שמביאה שלום לעולם
וגם לנשמה.

61

ככל שגדלה אהבתי ואמונתי
והעניין שלי בפנימיות,
כך הצטמק החושך,
מבפנים ומבחוץ, וללה
איבדה את עצמה באור זה.

62

כאשר תאכלי יותר מדי,
תשכחי את האמת,

וצום ימלא אותך בגאווה,
אז אכלי עם משמעת פנימית
ובמודעות. היי
אדם רגיל.

ואז תפתח הדלת,
ותכירי את הדרך.
ללה, נהגי במתינות!

63

הכל בתוכי חדש עתה,
מוחי חדש, הירח, השמש.
כל העולם נראה כשטוף במים,
רחוץ בגשם של "אני הוא זה".

ללה מדלגת ורוקדת בתוך האנרגיה
שיוצרת ומקיימת את היקום.

64

המורה שלי שם משחה על עיני
שהמיסה את הקטרקטים,
וכעת, בכל אשר אפנה אני רואה
את העצמי, את האלוהים, את החיים הפנימיים. ללה,
זוהי האמת.

65

אם תחיה מהנשימה,
לא תיוסר
על ידי רעב וצמא,
או התשוקה למגע.

המטרה של הלידה מתגשם
במצב שבין "הנני" ל"זה".

66

בדרך אל האלוהים הקשיים
מרגישים כאילו נטחנו על ידי אבן ריחיים,
כלילה המגיע בצהרי היום, כמו
ברק החודר דרך העננים.

אל דאגה!
מה שחייב להגיע, יגיע.
קבלו את הכל באהבה,
והתודעה תתמוסס אל תוך האלוהים.

67

כאשר התבהר ראי התודעה שלי,
ראיתי שמשפחתי והאחרים אשר
אוהב, הם אותו דבר כמו אני עצמי.

המחשבה על "אני" ו"אתה"
לא קיימת.
כל העולם הוא האלוהים.

68

אלוהים, אתה קיים
בתוכי. הכח שלך פועל,
ואני מתחילה ללכת.

דחף ראשוני הוא ההבדל היחיד
בינינו. מלבד זה,
כל שהנני הוא אתה.

69

החיים ניתנים.
מאום איננו מרוויחים,
אז לימדי לשרת את האחרים,
לא התשוקות, רדיפת הבצע
והאגו. הם גונבים לנו את האנרגיות,
בעוד שדבקות בונה את הכח
ומגינה על הלהבה של החכמה
המובילה לאמת שמבפנים.

70

התבונן, והיה לצנוע.
הסתכל איך הכעס והתשוקה
נהפכים לאפר.

לימדי מהאדמה, ללה,
כסימן להגשמה.

71

פניך יפות.
אך אהבתך קרה.

לשונך עייפה מלומר
אותן מילים קדושות שוב ושוב

ואצבעותיך, נשחקו עד דק
בהעתיקם את הכתבים.

אך הכעס האצור בתוכך
לא מצא דרך לעזוב.

72

איזה ידע יגיע מהקריאה?
החלטתי שלא לתת לספרים לשלוט
בחיי, אלא רק במה שיעזור להמיס
את ההתאהבות והכמיהה הרגשנית.

הפקחות של הידע המובנה,
המעודן, הוא שועל
אשר יודע במדויק את צרכי.

73

הדרך קשה ומסובכת עד מאד.
ללה זנחה את כל ספריה, שסיפרו
עליה, ובעזרת המדיטציה
ראתה את האמת שלעולם לא תגיע
למי שקורא מילים.

74

הקור העז הופך את המים לקרח.
ואז נהפך הקרח הקשה לשלג מימי
ושוב למים, וכך יש גם שלוש צורות למודעות:
האישי, העולמי והאלוהי, אשר בשמש
של מודעות אמיתית נמסות לזרימה אחת.
ללה היא זה.

במדיטציה, נכנסתי אל כבשן האהבה,
המסתי את הטומאה, וכאשר השמש
של ידע חדש זרחה, הבנתי
שהמילים "ללה" ו"אלוהים"
מפנות אל שלוה זו.

75

הגעתי ליקום זה של לידה ולידה מחדש
ופגשתי באור המאיר מעצמו.

אם מישהו מת, מה לזה ולי,
ואם אני אמות, אין זה משנה לאף אחד.

טוב למות,

וטוב לחיות חיים ארוכים.

76

אתה הינך השמים והאדמה,
אתה לבדך היום, ואויר הליל.

אתה הארוחה שמוגשת,
הקשר בשרוך הנעל, פרחים והשקיייתם.

אתה כל זה.
מה אוכל להביא לך!

77

אין "אתה" ואין "אני", אין מושא
להרהר בו, אין התבוננות!
הכל הוא "זה" נעלם אל תוך "זה".

חכמי הדת הסומים לא הבינו.
ואז הם ראו, ושבעת רמות
החכמה נמסו אל האין.

78

מאיפה הגעתי, ואיך?
לאן אני הולכת?
האם אכיר את הדרך?

חיים אלו הינם נשימה ריקה.
אם אשמע אמת אחת ברורה,
אהיה ברת מזל.

79

אלו היכולים להלך באוויר,
אלו היכולים לצנן את האש,
לעצור את הנחל,
או לחלוב פרה מעץ,
הם לא יותר מליצני רחוב.

80

הנזירים נודדים ממקדש למקדש,
מחפשים את זה אשר ניתן למוצאו
אך בביקור בנשמה.

חקור את המסתורין שבתוכך,
כאשר תסיר מבטך משם,
העשב היבש יראה טרי יותר

עוד קצת הלאה, ואף יותר
ירוק בהמשך. השאר כאן.

81

אם המסת את תאוותיך
בנהר הזמן, היה
למתבודד, או היה
בעל משפחה, עוסק במלאכות הכפר.

אם תכיר באלוהי הטהור שבתוכך,
תהיה "זה", בכל מקום.

82

אל תמהר לגנות את הערום שלי.
"אדם" הוא זה אשר רועד בנוכחות.
יש מעטים כאלו.
למה לא להלך ערומה?

יש להאכיל את איל הניסיון
ולפטמו לקראת הקורבן.

אזי ייעלמו כל המנהגים האלו
כמו בגדים. ונשארת רק הנשמה.

83

הלכתי לכל מקום עם כיסופים
בעיני, עד שכאן,
בתוך ביתי

הרגשתי את האמת
ממלאת את עיני.

84

לא הכרתי באמת את עצמי,
וגם לא אף אחד אחר.
ניסיתי לעשות טוב, ולא
רק להשביע את רעבוני,

אך זה היה רק התאהבות
בגוף היקר, המבודד הזה.

לא הבנתי שאני ואתה התאחדנו
ללא הרף. לא ידעתי

שאפילו לשאול "מי אתה?"
או "מי אני" שובר את ההרמוניה.

85

השמש, הצ'אקרה הנמוכה של פעולה,
נעלמה. ואז גם העליונה, הירח.

ספוגה באינסוף, מוחי התמוסס.
לאן נעלמו כעת האדמה והשמים?

האם הם מתחבאים בכלום
כמו חברים בטיול?

86

שתיתי פעמים רבות
את יין הקיום, ואת מי
נהר סינדהו זה.

נעתי בין תפקידים רבים, הייתי
בני אדם שונים.

ועדיין, אני ללה, אותה האחת.
למה עברתי דרך כל זה?

87

אם אתה חכם, התנהג ברוח שטות,
אם אתה יכול לראות, פזול.

למרות שאתה יכול לשמוע, שב
שקט כמו סלע זקן.

יאמרו אשר יאמרו,
הקשב והסכם.

זהו מנהג ידידותי,
והוא מוביל אל האמת.

88

היום ימחק אל תוך הליל.
פני הקרקע יתפשטו כלפי חוץ.

הירח החדש יבלע
בליקוי, והתודעה במדיטציה,

תספג לחלוטין
על ידי הריק שבתוכה.

89

הניחו לו לומר
את אשר יחפוץ
נגדי.

תנו למי אשר ירצה לבוא
ולומר את אשר ירצה

או תנו להם לסגוד לי,
מביאים את נשמותיהם
לכאן כמו פרחים.

איני חלק מכל זה,
אז היכן החילופין?

90

אלוהי הצוואר בעל גוון כחול כהה,
אשר שתה את הרעל בכדי להציל אותנו,
הינך בעל ששה כוחות, שגם עלי לרכוש!

אך הנה נפרדתי ממך,
ורכשתי ששה כוחות אחרים.
הם מטעים אותי.

91

כאשר תראה את עצמך
ומישהו אחר
כיצור אחד.

כאשר תכיר את היום המאושר ביותר
ואת הלילה הנורא ביותר
כרגע אחד, אז תהיה

המודעות לבד
עם הבורא.

92

עם החזרה על תרגול המדיטציה,
המרחב של היקום הנראה
על כל תכונותיו, מתמוסס
אל האין, למקום בו קיימת
רק בריאות ושמחה עזה.

כל התורות מובילות לשם.

93

אם תרכב על הנשימה
ותשלוט בה,

רעב, צמא ושאר התשוקות
לא יסכנו אותך.

מיומנות עם רסן זה
היא ברכה גדולה.

94

עם תרגולים משולהבים
החזקתי את המושכות
בבטחה של התודעה
והפכתי את הנשימה לעמוד אחד.

אז הנקטר הצלול של הירח
החדש ירד אל תוכי,
מאום נמזג אל תוך מאום.

95

ישנם שדים המסוכנים
לנפש: תאוות, כעסים.
אך יש דרך להרוג אותם.

האכל אותם אך במדיטציה,
ומודעות בהירה, ותווכח
באשליה עליה הם שולטים.

96

בסופו של ליל של ירח-משוגע
התעוררה אהבת האל.
היא אמרה, "זהו אני, ללה".

האהוב התעורר. נהיינו ל"זה",
והאגם כעת צלול כבדולח.

97

לא האמנתי לו לרגע,
אך בכל זאת שתיתי,
את יין השירה שלי.

הוא נתן לי את התעוזה להאחז
בחושך ולקרוע אותו
לגזרים קטנים.

98

זה אשר אוחז היטב בחרב
צובר כח. זה אשר נדיב

וממושמע זוכה במה שיכולות
להציע הדתות .

אל ידיעה של העצמי העמוק נגיע
רק ממורה שהוא "זה".

כל אשר נעשה מתערבב
בקרקע של העצמי.

99

לאט לאט טיפלתי
במפוח של גרוני,
והאור בפנים גדל

והסתנן החוצה דרך
החושך, כך שאף בתוכו,
ראיתי את האמת.

100

אני גוררת את ספינתי על פני האוקיינוס
עם חבל העשוי מחוט לא מלופף.

כל אשר אעשה הוא לשווא,
כמו מים הנשפכים
על צלחות מחימר שלא נאפה.

איך אגיע הביתה?

101

ברכות אני מבכה על התודעה שלי,
סבוכה באשליה שלה על בעלות.

תודעה, אינך מי שאת חושבת שאת,
את רוקדת מעל גוב,

בקרוב תיפלי למטה,
ודברים אלו, שאספת
והערכת, יישארו מאחור.

אהובתי היקרה, האם את מבינה זאת,
ואם כן, איזה טעם יש למזונך?

102

אני קשת מעץ המנסה לירות
חיצים עשויים מעשב עדין.

אני אדריכל חסר כישורים
אשר התבקש לבנות
ארמון למלך.

באמצע השוק
אני חנות ללא מנעול על הדלת.

אין לי מדריך
שיראה לי את הדרך.

103

החיים שוקעים. אנו עוזבים.
אנו ממשיכים ללכת יום וליל,
וחוזרים לנקודת ההתחלה.

יש איזו משמעות עמוקה
לכל זה, אך מה היא?

104

מתי תעלם בושתי?
מתי אסכים לכך שילעגו לי
וארשה לגלימת הכבוד שלי להשרף?

כאשר הסוס הנווד שבתוכי
יבוא בשלווה אל ידי.

105

פי התעייף מלומר מילים.
אצבעותיי נהיו חלקות
מגלגול החרוזים,

ועדיין, יקירתי, אהבה זו
מרגישה את משיכתה אל האחר.

לא איבדתי את התחושה
של הנפרדות.

106

אנשים חסרי מודעות קוראים בכתבי הקודש
כמו תוכים הקוראים "ראם, ראם",
בכלוביהם.

כל זה הוא ידע מזויף.
עדיף שתקראו, איתי, כל
רגע בחיים כנבואה.

107

שלוש עקרונות לגבי טחינת חיטה:

כאשר התחלת לטובב את אבן הריחיים,
היא שומרת על הסיבוב בקלות.

רק הטבור יודע
את סוד הטחינה.

כאשר הקמח העדין יופיע ליד אבן הריחיים,
הדגן ימצא את דרכו
מעצמו אל חצר טחנת הקמח.

108

אל תדבר על דתות שונות.
המציאות היחידה היא בכל מקום,
לא רק אצל ההינדו, או המוסלמי,
או כל אחד אחר! הבן זאת:

המודעות שלך הינה
האמת על האלוהים.

109

המודעות ניקתה את התודעה
למראה מלוטשת.
אז הגיעה הנוכחות, וידעתי
ש"זה" הינו הכל,
ואני, לא כלום.

110

אבודה בשממה שבין
מודעות אמיתית והחושים.

התעוררתי לפתע בתוך תוכי
כמו לוטוס הנפתח
בין עשבי המים.

111

איך הגעתי לכאן?
לאן אני הולכת?

רק חניכה אמיתית יכולה להועיל.
האם מודעות לנשימה
היא כל מה שיש?

112

אינני יודעת את עצמי,
וגם לא אותך, אלוהים.

טעיתי לחשוב שגופי
הוא הזהות שלי.
לא ידעתי שאתה הוא
אני, ואני אתה,

ועדיין אני ממשיכה לתהות,
מיהם אני ואתה.

113

שיחקת, מתחבא מפני.
כל היום חיפשתי.
ואז גיליתי
שאני הוא אתה,

והחגיגה של "זה"
החלה.